

Bedroom: «Si un meteorit ens eliminés a tots seria el més just per a la terra»

Repassem algunes de les cançons del seu darrer EP, 'Fang' | Demà es presentarà el seu nou treball en un concert a l'Heliogàbal de Gràcia

Albert Aromir | S. Navarrete

Amb deu anys de recorregut i quatre discos a l'esquena, **Bedroom** presenta el seu periple vital en forma d'EP: *Fang* (Hidden Track Records, 2018). Nascut a Olot però amb Tossa de Mar al cor, l'imaginari del compositor nòmada Albert Aromir l'ha portat de Sant Cugat a València, Barcelona i les Planes, on viu actualment. Demà tornarà a la Gràcia, que l'havia acollit durant anys per celebrar a l'Heliogàbal el concert de presentació d'aquest nou treball. Parlem amb ells per conèixer en profunditat les cançons que formen *Fang* abans d'escoltar-les en directe.

"Tot rodejat de monstres" sona com una escapada, però sempre 'feliç d'haver tornat'?

Albert Aromir: La defineixo com la cançó de Capricorní, perquè els nascuts sota aquest signe tenim la necessitat d'estar sols. No és que no ens agradi la gent, però per estar bé hem de cercar la soledat. Molts cops m'he trobat en pau amb mi mateix un cap de setmana tot sol, fent la meua i després tornant amb la meua dona -Núria Muntaner, que forma part de **Bedroom**-. Pujo a la muntanya, com les cabres. Després baixo i ja està.

"L'hort" té aire de conte infantil però amb mirada d'adult quan diu 'la planta de pèsols gegant'. Tens cura de la caseta i l'hortet?

A.A: Sí, la cançó està inspirada en el conte de la fesolera de quan era petit i que encara tinc a casa. M'agrada buscar referències de rondalles per a les lletres, perquè tots les tenim al cap i ens transporten. Sempre m'ha apassionat aquest mon. El meu avi tenia una horta gegant a Tossa. Ara la masia està expropiada, però sempre cerco inspiració en el món rural i la meva infantesa. Des de fa cinc anys visc a les Planes, després de molt temps a Gràcia, a Barcelona, però sempre he tingut tendència a tirar cap a la muntanya. Ara visc encantat en un lloc envoltat d'arbres. La cançó és com una al·legoria d'algú que es mor al seu hort i així torna a la terra d'on ve.

"L'amor feréstec" té a veure amb la teva idea del hippisme?

A.A: Sí, és una cançó molt hippy, que parla sobre la idea de despullar-se, tornar a la natura, eliminar les coses impostades... amb la imatge final de tres soldats llançant les armes a un pantà. En una guerra, jo segur que desertaria de seguida. Voldria abandonar tot el que és efímer i fals... i ser conscient que som animals. La cançó defensa la idea d'estar en contacte amb la terra, la molsa... Jo faria ciutats de dos pisos com a molt, o animaria a poblar el camp, que és més sostenible.

A "Dotze bankers" clames contra la cobdícia i dius: 'Els camps segueixen igual de verds'...

A.A: No he volgut polititzar mai la meva música, però aquesta vegada volia parlar malament de bankers per criticar i posar èmfasi en tot el que ha passat. La raça humana no té remei. Si vingués un meteorit i se'ns carregués a tots seria el més just per a la Terra. L'home construeix i destrueix, i en canvi un bosc fa quatre mil anys que existeix. Cal reflexionar sobre què estem fent els humans en aquest planeta.

Pots llegir l'entrevista completa al número 281 d'*Enderrock* corresponent al mes d'octubre.